

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 302/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 3/2017 z 13. decembra 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 3/2017 z 13. decembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalobcu stranou v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 22 C 210/2014, v ktorom sa žalobou z 3. júla 2014 domáhal zaplata sumy 362,34 € z titulu vynúteného zmenšenia majetku žalobcu v dôsledku nemožnosti používať motorové vozidlo v jeho vlastníctve, ktoré bolo zavinené žalovaným v 1. rade, a zaplata sumy 7 513,50 € ako zmenšenia hodnoty jeho majetku spôsobeného 24. júla 2012 žalovaným v 1. rade. Sťažovateľ uvádza, že k zmenšeniu hodnoty motorového vozidla v jeho vlastníctve došlo v dôsledku dopravnej nehody, ktorá bola zavinená žalovaným v 1. rade, pričom sťažovateľ bezúspešne vyzval žalovaného v 1. rade (obchodná spoločnosť MICROWELL, spol. s r. o.), ako aj žalovaného v 2. rade (obchodná spoločnosť GENERALI POISŤOVŇA, a. s.), aby mu zaplatili hodnotu, o ktorú sa zmenšil jeho majetok.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uvádza, že *„samotná výška škody bola určená žalobcom – laikom a to na účely súdneho konania, keď vychádzal z reálnych údajov poskytnutých zamestnancami predajcu motorových vozidiel spoločnosti Motor-Car Bratislava s. r. o., pričom žiadal vykonať znalecké dokazovanie za účelom zistenia výšky straty hodnoty motorového vozidla a teda škody. Žalovaný v 1. rade ako aj žalovaný v 2. rade boli vyzvaní na zaplata hodnoty o ktorú sa žalobcovi zmenšil majetok, žalovaný v 1. rade na výzvu nereagoval žiadnym spôsobom, žalovaný v 2. rade reagoval elektronicky, ani jednu zo škôd však pred podaním žaloby však neuhradil. Žiadal teda, aby bola deklarovaná povinnosť žalovaného v 1. rade a 2. rade (pôvodne bol žalovaný aj tretí subjekt, voči ktorému po preverení údajov bola žaloba vzatá späť) zaplata sumu 7875,84 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 7875,84 eura od 18. 1. 2013 do zaplata.“*

Rozsudkom okresného súdu č. k. 22 C 210/2014-190 z 23. mája 2016 (ďalej len „rozsudok z 23. mája 2016“) bolo konanie v časti týkajúcej sa zaplata sumy 196,92 € zastavené a zároveň žalovaní v 1. a 2. rade boli zaviazaní povinnosťou zaplata sťažovateľovi 165,42 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % od 30. apríla 2016 do zaplata do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných

zaniká v rozsahu plnenia povinnosť druhého žalovaného. Vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá.

Sťažovateľ dôvodí, že okresný súd v úvahe o nezmenenom používaní vozidla sťažovateľom a škode ako hypotetickej *«v podstate zmiešal škodu ako zmenšenie majetku (damnum emergens) a ušlý zisk (lucrum cessans). Uvedená konštrukcia nie je správna, škoda vznikla poškodením vozidla v takom rozsahu, že nešlo „len“ vymeniť súčiastky motorového vozidla, ale muselo dôjsť k zásahu do nosných konštrukčných častí vozidla. Práve takýmto rozsiahlym poškodením došlo k zmenšeniu hodnoty vozidla, pričom sa odkazuje na R 25/1990 („rozsah náhrady škody nie je závislý od toho, ako poškodený následne s vecou naložil a či si ju nechal poškodenú, alebo ju predal, daroval a pod.“).*».

Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok okresného súdu z 23. mája 2016 potvrdil ako vecne správny dôvodiac, že *„škodou je ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére osoby, pri stanovení jej rozsahu je potrebné vychádzať z výšky všetkých prostriedkov, ktoré je poškodený nútený vynaložiť na obnovenie pôvodného majetkového stavu“*.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že v dôsledku napadnutého rozsudku krajského súdu sa nedomohol ochrany svojho základného práva vlastniť majetok v súlade s čl. 20 ods. 1 ústavy. V konkrétnostiach namieta, že *„výkladom právnej normy vykonaným Krajským súdom v Bratislave v napadnutom rozhodnutí bolo znemožnené domôcť sa sťažovateľovi náhrady škody v súdnom konaní, teda Slovenská republika neposkytla sťažovateľovi ochranu jeho práva vlastniť majetok, keď sťažovateľovi ostal znehodnotený majetok a nebola mu poskytnutá zákonná náhrada, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľa vlastniť majetok“*.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ podal 12. apríla 2018 proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom nebolo do času rozhodovania ústavného súdu o tejto sťažnosti Najvyšším súdom Slovenskej republiky rozhodnuté.

Pri posudzovaní sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených

kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04).

Ústavný súd odkazuje aj na svoju doterajšiu judikatúru (m. m. IV. ÚS 177/05), podľa ktorej vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov, nemožno rozumieť už samotné podanie posledného z nich oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. V okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľ podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvoril stav, keď by o jeho veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty prijateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu vo veci sťažovateľa predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu ako predčasné (m. m. IV. ÚS 142/2010, IV. ÚS 467/2013).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd pripomína, že aj pod vplyvom judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa v jeho rozhodovacej činnosti ustálil právny názor (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09), podľa ktorého v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Zároveň ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre uvádza (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní sa považuje v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu,

že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa uplatnením zásady *ratio temporis* odmietol ako neprípustnú podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2018